

stolice potud, že přisoudil žalobkyni na bolestném 25.000 Kč. K odvolání žalovaného snížil odvolací soud bolestné na 15.000 Kč. **D ů v o d y:** Odvolatel poukazuje k tomu, že podle posudku znalců neutrpěla žalobkyně vůbec zranění kostí, nýbrž jen měkkých částí těla, a to na berci, tedy nikoli na zvláště citlivé části těla a že proto jest znalecký posudek, vyzněvší v ten smysl, že bolesti v době asi tří neděl od poranění dosáhly výše 80—90% nesprávný. Nehledíc k tomu, že tyto vývody nespádají do uplatňovaného důvodu nesprávného posouzení věci po stránce právní, není podkladu pro to, že jest posudek znalců nesprávný, vždyť znalci hleděli přesně k rázu poranění a se zřetelem k němu se souhlasně o bolestech, jež žalobkyně vytrpěla, vyjádřili. Prvý soud, vyměřuje bolestné, vzal zřetel na osobní poměry žalobkyně, takže není správné, tvrdí-li se v odvolání, že první soud neuvážil sociální postavení žalobkyně. Avšak přes to má odvolací soud za to, že první soud vyměřil bolestné příliš vysoko. Za nynějších drahotných poměrů a se zřetelem na osobní poměry žalobkyně a na účel bolestného jest podle názoru odvolacího soudu pro vyměření bolestného přiměřenou částka 200 Kč denně při 100% nich bolestech a na tom podkladě a hledě k znaleckému posudku dochází odvolací soud k tomu, že náleží žalobkyni celkem 15.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Bolestné má poškozenému umožniti, by si opatřil příjemnosti, které mu vyváží útrapy, jež vytrpěl. Nepříjemné pocity a pocity libé jsou však povahy subjektivní a není ani objektivního měřítko, by pocity bolesti byly vyjadřovány určitou peněžitou částkou. Soudu lze jen na základě zjistitelných skutečností, dosahu poškození, trvání, zhojení, míry bolesti a jejich trvání, hospodářských poměrů a obvyklých životních potřeb poškozeného, podle volného uvážení ve smyslu § 273 c. ř. s. určití částku, která mu umožňuje, by si zjednal takové příjemnosti, které jinak nepatří k jeho obvyklému způsobu života, aniž by však byl bezdůvodně obohacen. Z napadeného rozsudku nelze seznati, že odvolací soud nevzal zřetel na tyto závažné okolnosti skutkové a že nepostupoval, jak uvedeno, neboť vzal za zjištěny všechny skutečnosti znaleckými svědky potvrzené, jakož i posudek znalců a ke všem těmto okolnostem, jakož i k osobním poměrům žalobkyně vzal při výměře bolestného patřičný zřetel a nevyměřil bolestné, stanoviv je na 15.000 Kč, na újmu žalobkyně příliš nízko.

Čís. 11495.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, nebyly-li v době příjezdu do stanice a v době odjezdu ze stanice dveře vagonu řádně (t. j. na obě závory) uzavřeny.

Spoluzaviněním cestujícího na úraze jest, že vystupoval z vagonu na opačnou stranu od nádražní budovy.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 2272/30.)

Žalobce odebral se v době, kdy vlak stál ve stanici B., nejprve k pravým dveřím vozu ve směru jízdy a snažil se je opětovným stlačováním kliky otevřít. Když se tento pokus nepodařil a když ani na zaklepání na dveře je zvenčí nikdo neotevřel, odebral se žalobce k levým dveřím, stlačil kliku, načež se dveře ihned otevřely. Aby mohl z vozu vystoupiti, vstoupil na stupátko schodů, vedoucích k těmto dveřím. Když se chystal položit nohu s druhého na třetí stupátko, dal se vlak do pohybu. Žalobce dostal se nohama na zemi a byl, stoje, dalším vozem již jedoucím, sražen a byla mu točícím se kolem vozu přejeta pravá ruka. Žalobu o náhradu škody proti dráze procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobce potud, že uznal žalobní nárok důvodem po právu jednou třetinou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

Důvody:

Po právní stránce napadá žalovaný názor odvolacího soudu, že příhodou v dopravě bylo v souzeném případě, že žalobce byl železničním vozem, který se dal do pohybu, sražen a přejet, a dovozuje, že úraz byl přivoděn jen nedovolenou činností žalobce, který jednal na vlastní nebezpečí, an si zavřené dveře sám otevřel a s vagonu sestupoval nebo přestupoval na zakázané straně v zakázanou dobu. Při posouzení otázky příhody v dopravě jest vycházeti ze skutkového zjištění nižších soudů, že dveře na straně odvrácené od stanice v B., kterými žalobce z vagonu vystupoval, byly při příjezdu vlaku do B. a při jeho odjezdu z B. jen zavřeny, nikoliv však zamčeny, že žalobce tyto dveře otevřel ještě v době, kdy vlak stál, vstoupil na stupátko a, když se chystal položit nohu s druhého na třetí schodek stupátka, dal se vlak do pohybu, žalobce dostal se nohama na zemi a byl, stoje, dalším vozem již jedoucím sražen, takže celým tělem klesl k zemi a byl přejet. Dále bylo zjištěno, že se vlak dal do pohybu po předběžném předepsaném návěští bez zvláštního trnutí. Podle § 22 žel. provoz. řádu čís. 1/52 ř. zák. mají býti dveře vagonu na podélné straně opatřeny dvojí závorou a podle ustanovení § 95 téhož provoz. řádu nesmí cestující za jízdy vlaku ani vystupovati ani nastupovati ani zbytečně dveře otvírati a na plošinu vkročiti. I když se v těchto předpisech přímo nenařizuje, že dveře vagonu musí býti za jízdy uzamčeny na obě závory, lze na to přece usouditi z účelu tohoto opatření, neboť jinak by nemělo smyslu nařizovati, že dveře mají býti opatřeny dvojí závorou, kdyby na obě závory neměly býti uzavřeny. Každá pochybnost v tom směru jest však odstraněna, jak k tomu znalec poukazuje ve svém posudku, předpisem čl. 103 bod 4 dopravních předpisů čís. XX. pro průvodčí vlaků z roku 1922, kterým

se jim ukládá za povinnost před odjezdem z výchozí stanice dbáti toho, zda jsou všechny dveře dobře uzavřeny. Bylo-li tedy v souzeném případě zjištěno, že dveře, jimiž žalobce v kritickém okamžiku z vagonu vystupoval, nebyly v době příjezdu vlaku do B. a jeho odjezdu na dvoji uzamykací závory zavřeny, byly tím porušeny ony předpisy a, poněvadž ku pravidelné dopravě náleží, by dveře vagonu byly za jízdy a v době odjezdu vlaku z nádraží řádně uzavřeny a v souzeném případě tomu tak nebylo, jde tu o příhodu v dopravě. I když si žalobce dveře sám otevřel a otevřel je v době, kdy vlak ještě stál, jest přece jejich řádné uzavření v době, kdy vlak byl v B. k odjezdu připraven, nepravidelností v provozu a tedy příhodou v dopravě. Odvolací soud sice uznává za příhodu v dopravě, že žalobce byl železničním vozem, který se dal do pohybu, sražen a přejet, než při této skutečnosti nejde o nepravidelnost v dopravě, nýbrž o příhodu v osobě poškozeného, přivoděnou jeho vlastním zaviněním. Žalobci se tedy podařilo dokázat, že tu jde o příhodu v dopravě, žalované dráze se však nepodařilo prokázat ve smyslu § 2 zák. čís. 27/69 ř. zák., že tato příhoda byla způsobena žalobcem. Sbíhá se tu však se zákonně předpokládaným zaviněním dráhy zavinění a ručení žalobce za úraz, neboť podle zjištění nižších soudů vystupoval žalobce z vagonu na stranu odvrácenou od nádražní budovy, na kterou vystupovati z vagonu jest podle předpisů § 96 provoz. řádu zakázáno, a podle předpisu § 103 téhož provoz. řádu dokonce trestno, aniž se o tom dříve náležitě přesvědčil a což by byl při náležité pozornosti musel postřehnouti. Podle toho tedy správně usoudil odvolací soud, že míra zavinění žalobcova jest daleko větší než dráhy, a správně uznal podle § 1304 obč. zák. nárok žalobní co do důvodu jen jednou třetinou po právu. Tím jest vyřízeno i dovolání žalobce.

Čís. 11496.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Příhodu v dopravě nelze spatřovati v tom, že průvodčí vlaku dříve, nežli byl vlak dopraven z konečného osobního nádraží na nákladní nádraží, neprohlédl vlak, zda v něm není ještě cestující. Jest však příhodou v dopravě, bylo-li provedeno vystoupení cestujícího z vlaku mimo stanici k tomu určenou na neupraveném místě. Pokud si přivodil cestující sám úraz, přecházejí koleje.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 2275/30.)

Žalobu proti dráze o náhradu škody procesní soud prvního stupně zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobkyně potud, že uznal nárok žalobkyně na náhradu škody důvodem z polovice po právu.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného obnovil rozsudek prvního soudu, dovolání žalobkyně poukázal na rozhodnutí o odvolání žalovaného.